

39. SIUSIRE.

Setme Chamvese, syn krále Vesermaarea byl znamenitý písař a vynikající muž; znal čáry tak, že v celém Egyptě nebylo čarodějníka, který by se s ním mohl měřiti. Za manželku měl Mehveschetu. Mehveschet velice milovala Setma, protože on miloval ji, ale neporodila mu dítě, a oba byli proto velice smutni.

Jednoho dne, když Mehveschet byla sama doma, vyšla přede dveře svého domu, a našla tam starce, který padl hladem, žízni a únavou. Pomohla mu vstáti, uvedla ho do svého domu, napojila ho, dala mu najísti a vyzvala ho, aby si lehl na lože.

Starce se jí otázal: „Má paní, proč jsi smutna?“

Odpověděla mu: „Protože jsem dosud neporodila dítě svému manželu.“

Starce jí řekl: „Chceš-li porodit dítě, jdi do chrámu Imhotepa, obětuj mu, vzývej ho, vyřkni svou prosbu před sochou boha, a pak se před ní ulož k spánku. Až usneš, bůh tě osloví a řekne ti, co máš činiti, abys porodila dítě svému manželu.“

Nato starce poděkoval Mehveschetě za všechno dobré, co mu učinila, a odešel z jejího domu.

Když se Mehveschet ráno probudila, naplnila dva koše pečenou husou, bílým chlebem, koláči, ovocem, vínem a mlékem i vším ostatním, co se předkládá bohům, dala je nésti dvěma svým sluhům, a odebrala se s nimi do Imhotepova chrámu. Složila oběti na jídelní stůl před sochou boha, a líbajíc zemi u jeho nohou, zvolala:

„Velký bože Imhotepe, jenž dáváš děti manželkám, které dosud neporodily, smiluj se nade mnou a dej mi syna,

aby naše jméno nezaniklo na této zemi, až odejdeme do země nového života!"

Pak si ulehla před sochou boha, usnula, a spatřila oné noci sen, v němž jí bylo řečeno: „Nejsi-li ty Setmova manželka Mehveschet, jež jsi ulehla v chrámu, abys obdržela prostředek proti neplodnosti? Až nastane zítra ráno, jdi k ústí vodní nádržky svého manžela Setma! Najdeš tam rostoucí melounový keř, který má květy. Ostříháš je i s jejich listy, doneseš je domů, připravíš z nich léčivý pokrm, dáš jej snísti svému manželu Setmovi, budeš s ním spát a počneš té noci oplodňujícím mokem od něho.“

Když Mehveschet procitla ze sna, v němž toto spatřila, učinila všechno tak, jak jí to ve snu bylo řečeno, lehla si k svému manželu Setmovi a počala té noci oplodňujícím mokem od něho. Když nastal čas její čmýry, neměla čmýry a nabyla jistoty, že jest těhotna. Řekla to svému manželu Setmovi a jeho srdce se z toho velice radovalo. Navázal na ni amulety a odříkal nad ní čarovná říkadla.

Když si Setme lehl jedné noci a usnul, spatřil sen, v němž kdosi hovořil s ním, řka: „Tvá manželka Mehveschet počala z tebe, a chlapci, který se narodí, budiž dáno jméno Siusire. Mnoho bude divů, které vykoná v této zemi.“

Když Setme procitl ze sna, v němž toto spatřil, zaradovalo se velice jeho srdce.

Mehveschet si odbyla čas svého těhotenství, a když přišel čas porodu, porodila chlapce. Oznámili to Setmovi a on dal mu jméno Siusire, dle toho, co mu bylo řečeno ve snu. Přiložili ho k prsu jeho matky Mehveschety, a on ssál z něho spěšně, živě se.

Když chlapci Siusirovi byl rok, říkali, že mu jsou dva roky, a když byl dva roky, říkali, že mu jsou tři roky. Nebylo hodiny, kterou by byl Setme mohl strávit, aniž by

se díval na chlapce Siusira; tak veliká byla láska, *kteřou k němu choval.*

Když byl velký a silný, dali ho do školy, a *Siusire zakrátko* měl více vědomostí, než písař, kterého mu dali, aby ho vyučoval.

Když chlapec Siusire počal s písaři domu života odříkávati *v Ptahově chrámu* čarovná říkadla, *všickni písaři* byli jím uváděni v údiv. Setme měl radost, když Siusire byl uveden k slavnosti před krále, *když královští čarodějníci čarovali* proti němu, a on je všechny překonal.

Jednoho dne, když Setme se strojil k slavnosti na terase svého domu, a když u něho chlapec Siusire rovněž strojil k hostině, stalo se, že Setme uslyšel velice hlasitý nářek. Ohlédl se a spatřil *boháče,* kterého vynášeli z jeho domu v šatu z královského plátna, a nesli ho do pohřebiště a veliký byl *nářek, který pro něho činili,* a četné byly *pocty, které mu prokazovali.*

Zakrátko se Setme zase ohlédl na svém stanovišti a spatřil *chud'asa,* kterého *vynášeli z Memfi do pohřebiště,* zabaleného v rohožce; byl úplně opuštěn, a nebylo *nikoho na světě,* kdo by šel za ním.

Setme řekl: „Jako že žije *velký bůh Ptah,* oč lépe se *povede v západní říši boháčům,* jimž s nářkem prokazují *pocty,* než *chud'asům,* které odnášejí do pouště, *neprokazující jim pocti!*“

Ale jeho syn Siusire mu řekl: „*Kéž se ti v západní říši povede tak,* jak se tam *povede tomuto chud'asovi,* a *kéž se ti v západní říši nepovede tak,* jak se tam *povede tomuto boháči!*“

Když Setme uslyšel, co řekl jeho syn Siusire, velice se zarmoutilo jeho srdce a řekl mu: „*Je to, co jsem slyšel, dobrá řeč syna, milujícího otce?*“

Jeho syn Siusire, *uslyšev, co řekl,* odpověděl mu: „*Pře-*

ješ-li si, ukáži ti, jak se v západní říši povede tomu boháči i tomu chud'asovi.“

Jeho otec Setme otázal se ho: „Jak bys to mohl učiniti, můj synu Siusire?“

Siusire neodpověděl slovem na světě svému otci, ale uchopil ho za ruku a šel s ním k horám západní pouště. Přišli na místo, kde byly zavřené dveře. Siusire odřikal nad nimi čarovné říkadlo, dveře se samy otevřely, a Siusire se svým otcem Setmem do nich vešli.

Přišli do první prostory západní říše, a Setme spatřil

Přišli do druhé prostory, a Setme spatřil -----

Přišli do třetí prostory, a Setme spatřil -----

Přišli do čtvrté prostory, a Setme tam spatřil lidi, kteří pletli provazy a namáhali se, a za nimi žrali oslové. Byli tam ještě jiní, jejichž potrava — voda a chléb — visela nad nimi; skákali, aby ji stáhli dolů, ale jiní kopali jámu pod jejich nohama, aby potravy nedosáhli.

Přišli do páté prostory a Setme spatřil vznešené duchy stojící na svých stanovištích, a ty, kterým bylo ohlášeno, že budou potrestáni; stáli u vchodu, prosíce. Závora dveří páté prostory byla vražena do pravého oka člověka, jenž prosil a velice naříkal.

Přišli do šesté prostory, a Setma spatřil bohy soudního sboru obyvatelů západní říše, stojící na svých stanovištích, a průvodci západní říše stojíce, přednášeli obžaloby.

Přišli do sedmé prostory a Setme spatřil postavu velkého boha Usira. Seděl na svém krásném zlatém trůnu a

zářil svou korunou. Velký bůh Anup byl po jeho levici, velký bůh Thovt byl po jeho pravici a bozi soudního sboru obyvatelů západní říše stáli po jeho levici i po jeho pravici. Uprostřed před nimi byly postaveny váhy. Thovt a Anup vážili zlé skutky s dobrými skutky; velký bůh Thovt zapisoval, a Anup dával pokyny svému druhu.

Toho, o němž shledají, že jeho zlé skutky jsou četnější než jeho dobré skutky, vydají Amě, patřící pánu západní říše, a zničí tak jeho duši i jeho tělo, neboť ona mu navždy zabrání dýchat.

Toho, o němž shledají, že jeho dobré skutky jsou četnější než jeho zlé skutky, uvedou mezi bohy soudního sboru pána západní říše, a jeho duše vejde do nebe se vznešenými duchy.

Toho, o němž shledají, že jeho dobré skutky se vyrovnají jeho zlým skutkům, uvedou mezi dokonalé duchy, kteří provázejí Sekerusira.

Setme spatřil vznešeného člověka, oblečeného oděvem z královského plátna, jenž byl blízko místa, na němž byl Usire, neboť jeho hodnost, kterou měl, byla velmi vysoká.

Setme se velice podivil tomu, co spatřil v západní říši. Siusire přistoupil k němu a řekl mu: „Můj otče Setme, vidíš vznešeného muže, jenž jest oblečen oděvem z královského plátna, a jest blízko místa, na němž jest Usire? To je ten chudřas, kterého jsi viděl, když ho vynášeli z Memfi, za nímž nikdo nešel, a jenž byl zabalen do rohožky.

Když ho uvedli do podzemí, zvážili jeho zlé skutky s jeho dobrými skutky, které vykonal na zemi, a shledali, že jeho dobré skutky jsou četnější než jeho zlé skutky, a že jeho životní úděl, který určil Thovt, aby mu byl dán, byl lepší, než jeho štěstí na zemi. I bylo nařízeno Usirem, aby pohřební výstroj boháče, kterého jsi viděl, když ho nesli z Memfi a prokazovali mu četné pocty, přinesli tomuto chu-

d'asu, aby ho uvedli mezi vznešené duchy jako božího muže, který provází Sekerusira, a aby byl blízko místa, na němž je Usire.

Když uvedli do podzemí boháče, kterého jsi viděl, zvážili jeho zlé skutky s jeho dobrými skutky, a shledali, že jeho zlé skutky jsou četnější než jeho dobré skutky, které vykonal na zemi, i bylo nařízeno, potrestati ho v západní říši. On je ten šlověk, kterého jsi spatřil, do jehož pravého oka jest vražena závora dveří západní říše, takže zavírají z jeho oka a otvírají do jeho oka, a jeho ústa se otvírají s velkým nářkem.

Jako že žije velký bůh Usire, pán západní říše, řekl jsem ti na zemi: kéž se ti povede tak jako tomuto chud'asu a kéž se ti nepovede tak, jako tomuto boháči, protože jsem věděl, co se s ním stane.“

Setme řekl: „Můj synu Siusire, jest mnoho podivného, co jsem spatřil v západní říši. Po tom všem, co se stalo, kéž bych se dozvěděl, kdo jsou ti lidé, kteří pletou provazy, a za nimi žerou oslové, a kdo jsou ti druzí, jejichž potrava, voda a chléb, visí nad nimi, a oni skáčí, aby ji stáhli dolů, ale jiní kopou jámu pod jejich nohama, aby potravy nedosáhli.“

Siusire řekl: „Je to správné, můj otče Setme. Lidé, které jsi spatřil, že pletou provazy, a za nimiž žerou oslové, jsou lidé, kteří jsou na zemi, byli v boží klatbě; ve dne v noci pracovali za své živobytí, ale jejich ženy je olupovaly za jejich zády, takže nezískali tolik chleba, aby se najedli. Když přišli do západní říše, shledalo se, že jejich zlé skutky jsou četnější než jejich dobré skutky, i dočkali se toho, že to, co se jim dělo na zemi, děje se jim zde, v západní říši.

A ti druzí, které jsi spatřil, jejichž potrava, voda a chléb, visí nad nimi a kteří skáčí, aby ji stáhli dolů, ale jiní kopou jámu pod jejich nohama, aby jí nedosáhli, jsou lidé,

kteří jsou na této zemi, měli své živobyty před sebou, ale bůh nedopustil, aby se jim ho dostalo. Když přišli do západní říše, shledalo se, že jejich zlé skutky jsou četnější než jejich dobré skutky, i dočkali se toho, že to, co se jim dělo na zemi, děje se jim i v západní říši, a jejich duše jsou vzaty do podzemí.

Vstěp si do svého srdce, můj otče Setme, že k tomu, kdo je dobrý na zemi, budou dobří v západní říši, a k tomu, kdo jest zlý, budou zlí. To jest ustanoveno od věků, a nikdy se nezmění.

To, co jsi spatřil v podzemí memfiském, děje se ve všech čtyřiceti dvou krajích, v nichž jsou soudní sbory velkého boha Usira. — — — — —“

Když Siusire skončil tento výklad, proslovený k svému otci Setmovi, vystoupil zase nahoru do Memfiské pouště. Jeho otec Setme ho objímal, maje svou ruku v jeho ruce, a otázal se ho: „Můj synu Siusire, jest odloučeno místo, na němž jsme sestoupili dolů od místa, na němž jsme vystoupili nahoru?“

Siusire neodpověděl Setmovi ani slovem, a Setme uvažoval o svém stavu a řekl si: „On se bude moci stát vznešeným duchem a božím mužem, a já půjdu s ním a řeknu: To je můj syn.“

Když pak Setme četl čarovná říkadla ze svitku o přivolávání duchů, byl v údivu nad tím, co spatřil v západní říši, a velmi těžce doléhalo na jeho srdce, že to nemohl odhaliti nikomu na světě.

Když chlapec Siusirovi bylo 12 let, nebylo v Memfi písaře ani čarodějnika, který by ho předčil v čtení čarodějnických spisů.

Jednou seděl král Vesermaare na nádvoří královského paláce v Memfi, a sbor knížat, velitelů vojska a vznešených mužů egyptských stál na svých stanovištích na nádvoří.

Tu přišli a řekli: „Ohlašuje se ethiopský župan, který má u sebe zapečetěný dopis.“ I ohlásili ho králi a přivedli ho na nádvoří.

Poklonil se a řekl: „Zdali je tu někdo, kdo přečte dopis, který jsem přinesl do Egypta králi, aniž zlomí jeho pečeť, takže přečte, co jest v něm napsáno, aniž jej otevře? Ne-ní-li v Egyptě dobrého písaře a učeného muže, který jej dovede přečísti, aniž jej otevře, pokořím Egypt před zemí černochů, svou vlastní.“

Když to král a jeho knížata uslyšeli, nevěděli ani kde jsou a řekli: „Jako že žije velký bůh Ptah, je-li možno dob-remu písaři a učenému muži čísti písmo, jehož vlast jen uvidí, nebo je-li mu možno čísti dopis, aniž jej otevře?“

Král řekl: „Ať mi zavolají mého syna Setma Cham-vesa!“

I běželi a ihned ho přivedli. Uklonil se až k zemi, po-zdravil krále, pak se zdvihl a stál, žehnaje a velebě krále.

Král mu řekl: „Můj synu Setme, slyšel jsi, co mi řekl tento ethiopský župan? Je-li tak dobrý písař a učený muž v Egyptě, který dovede přečísti dopis, který má u sebe, aniž zlomí jeho pečeť, a který se dozví, co jest v něm na-psáno, aniž jej otevře?“

Jakmile to Setme uslyšel, nevěděl ani, kde je, a řekl: „Můj velký pane! Kdo přečte dopis, aniž jej otevře? Po tom, co se přihodilo, nechť jest mi dáno deset dní času, a uvidím, co budu moci učiniti, aby Egypt nebyl pokořen před zemí černochů, gumižroutů!“

Král odpověděl: „Nechť jsou dány mému synu Setmovi!“

Ethiopovi dali útulek a připravili mu nečistou potravu po způsobu ethiopském.

Král se zdvihl z nádvoří — jeho srdce bylo velice za-mrouceno — a lehl si, aniž jedl a pil.

Setme se odebral do svého domova, nepoznávaje ani

místa, na něž přicházel, zabalil se do svých šatů od hlavy až k nohám a lehl si, nevěda ani, kde je.

Oznámili to jeho manželce Mehveschetě. Přišla k Setmovi, vnořila svou ruku do jeho šatů, a nenaležši zhoubné horečky v jeho šatech, řekla mu: „Můj bratře Setme, není horečky v tvých prsou, ani nic vlekoucího se v tvém těle, jen žal a zármutek v tvém srdci.“

Setme jí řekl: „Nech mne, má sestro Mehvescheto! Není vhodno odhaliti ženě, proč jest mé srdce zarmoucené.“

Vešel dovnitř chlapec Siusire, zastavil se nad svým otcem Setmem a řekl mu: „Můj otče Setme, proč ležíš, a proč jest zarmoucené tvé srdce? Řekni mi, co tě svírá v tvém srdci, a já to odstráním!“

Setme odpověděl: „Nech mne, můj synu Siusire, jsi příliš mlád, ještě jsi nevypěl ani pro sebe!“

Siusire řekl: „Řekni mi to, a já vyprostím tvé srdce z toho.“

Setme řekl: „Můj synu Siusire, jakýsi župan ethiopský přišel do Egypta, maje u sebe zapečetěný dopis, a řekl: Zдали je tu někdo, kdo jej přečte, aniž jej otevře? Není-li v Egyptě dobrého písaře a učeného muže, který by jej dovedl přečísti, pokořím Egypt před zemí černochoů, svou vlastní! Proto jsem si lehl, můj synu Siusire, a proto jest mé srdce zarmoucené.“

Jakmile to Siusire uslyšel, dlouho se smál.

Setme se ho otázal: „Proč se směješ?“

Odpověděl: „Směji se, že ležíš, a že tvé srdce jest zarmoucené pro takovou maličkost. Zdvihni se, můj otče Setme! Dovedu přečísti dopis, který byl přinesen do Egypta, aniž jej otevřu, a dovím se, co jest v něm napsáno, aniž zlomím jeho pečeť.“

Jakmile to Setme uslyšel, ihned se zvedl a řekl: „Jaká

jest záruka pravdivosti toho, co jsi řekl, můj synu Siusire?“

Odpověděl mu: „Můj otče Setme, jdi do sklepa svého domu, a o každém svitku, který vyjmeš ze džbánu, ti řeknu, jaký je to svitek, a přečtu jej, aniž jej spatřím, stoje nad tebou v tvém domě.“

Setme se zdvihl, vstal, učinil všecko tak, jak mu to Siusire řekl, a Siusire přečetl všechny svitky, které jeho otec Setme si vyňal, aniž je otevřel.

Setme pak přišel nahoru ze sklepa svého domu, maje radost. Neotáleje, pospíšil ke králi a vypověděl mu všecko, co mu řekl chlapec Siusire. Srdce krále se z toho velice zaradovalo, ihned se upravil k slavnosti se Setmem, dal si přivésti Siusira, a pili a hodovali.

Když nastalo ráno druhého dne, král se objevil na nádvoří mezi svými šlechtici, a poslal pro ethiopského župana. Přivedli ho na nádvoří, majícího u sebe zapečetěný dopis; stál uprostřed nádvoří. Chlapec Siusire šel doprostřed, zastavil se u něho a řekl mu: „Běda tobě, ethiopský nepříteli; zloba tvého boha Amona padniž na tebe! Přišel jsi do Egypta, krásné zahrady Usirovy, podnožky Re-Hora, sídlícího na horizontu, do krásného horizontu ochranného ducha, řka: Pokořím jej před zemí černochů. Zloba tvého boha Amona padniž na tebe! O tom, co ti povím, že jest napsáno v dopisu, nevyřkneš lži před králem, svým nejvyšším pánem!“

Jakmile ethiopský župan spatřil chlapce Siusira stojícího na nádvoří, sklonil svou hlavu k zemi a řekl: „O ničem z toho, co povíš, nevyřknu lži.“

Opis zprávy, kterou přednesl Siusire, mluvě před králem a jeho knížaty. I egyptské vojsko naslouchalo jeho řeči, když vykládal, co jest napsáno v dopisu ethiopského župana, který stál uprostřed:

»Za času krále Mencheperrea Siamona, jenž byl znamenitým králem celé země, za jehož času se Egypt skvěl vším dobrým, a jenž mnoho výdajů zaplatil a mnoho prací vykonal ve velkých chrámech egyptských, stalo se jednou, že Velký Býk země černošské se zdržoval v akaciových lesích Amonových, a vyslechl rozhovor tří ethiopských županů v zločineckém útulku.

Jeden z nich mezi jiným řekl: „Kdyby to Amon nepokládal za zločin, a kdyby mi egyptský král nedal učiniti příkoří, seslal bych své čáry na Egypt a způsobil bych, že by egyptský lid po tři dni a po tři noci nespátřil světla, kromě světla svítilny.“

Druhý z nich mezi jiným řekl: „Kdyby to Amon nepokládal za hanebnost, a kdyby mi egyptský král nedal učiniti příkoří, seslal bych své čáry na Egypt, dal bych odnésti egyptského krále do Černošské země, dal bych mu vysázeti pět set ran karabáčem před Velkým Býkem černošské země, a dal bych ho zase odvléci do Egypta přesně za šest hodin.“

Třetí z nich mezi jiným řekl: „Kdyby to Amon nepokládal za hanebnost, a kdyby mi egyptský král nedal učiniti příkoří, seslal bych své čáry na Egypt a způsobil bych, že by pole po tři roky nenesla úrody.“

Hned jak Velký Býk uslyšel rozhovor tří ethiopských županů, dal si je přivésti k sobě a otázal se jich: „Kdo z vás to jest, jenž řekl: „Sešlu své čáry na Egypt a nedopustím, aby tam po tři dni a po tři noci neviděli světla?“

Odpověděli: „Hor, syn Svině, je to.“

Dále se otázal: „Kdo je to, jenž řekl: Sešlu své čáry na Egypt, přinesu krále do Černošské země, dám mu vysázeti pět set ran karabáčem před vladařem, a dám ho dovléci zase zpět do Egypta přesně za šest hodin?“

Odpověděli: „Hor, syn Černošky, je to.“

A pak se otázal: „Kdo je to, jenž řekl: Sešlu své čáry na Egypt a způsobím, že pole po tři roky neponesou úrody?“

Odpověděli: „Hor, syn Vznešené paní, je to.“

Pak řekl Velký Býk Horovi, synu Černošky: „Proveď svůj čarodějnický kousek! Jako že žije můj bůh Amon, merojský býk, podaří-li se ti to, prokáži ti mnoho dobrého.“

Hor, syn Černošky, zhotovil z vosku nosítka s čtyřmi nosiči, odříkal nad nimi čarovné říkadlo, dal jim dech, učinil je živými, a nařídil jim: „Odebeřete se do Egypta a přinesete egyptského krále k Velkému Býku. Až se mu vysází pět set ran karabáčem před Velkým Býkem, odnesete ho zase zpět za šest hodin.“

Odpověděli: „Ano, nic neopomeneme!“

Ethiopské čáry se vznesly do Egypta, zmocnily se noci, zmocnily se krále Mencheperrea Siamona, odnesly ho do Černošské země k Velkému Býku, vysázely mu pět set ran karabáčem před Velkým Býkem, a odveklely ho zpět do Egypta dříve, než minulo šest hodin.«

Toto vypravoval Siusire před králem a knížaty, a egyptské vojsko naslouchalo jeho řeči.

Řekl: „Hněv tvého boha Amona padniž na tebe! Neshoduje-li se to, co jsem řekl, s tím, co jest napsáno v dopisu, který máš u sebe?“

Ethiopský župan odpověděl: „Pokračuj ve své řeči. Všecko, co jsi řekl, jest pravda.“ —

Siusire mluvil dále před králem: »Když král Siamon byl odvečen zpět do Egypta, jeho zadek byl těžce potlučen velkým výpraskem. I lehl si do kaple Horova paláce.

Když nastalo ráno druhého dne, řekl král sboru dvořanů: „Co to bylo, co si našlo Egypt, dříve než jsem jej opustil?“

Stydíce se za své myšlenky, dvořané si řekli: „Snad zbloudila s cesty myšlenka krále,“ a řekli: „Bud' zdrav, bud'

zdráv, králi, náš velký pane! Kéž velká bohyně Eset rozežene tvé zármutky! Jaký jest smysl toho, co jsi nám řekl, králi, náš velký pane? Ležíš v kapli Horova paláce a bozi tě opatrují.“

Král se zdvihl a ukázal sboru dvořanů svůj zadek těžce potlučený velkým výpraskem a řekl: „Jako že žije velký bůh Ptah, někdo mne zavlekl této noci do Černošské země, vysázel mi pět set ran karabáčem před Velkým Býkem, a pak jsem byl odvečen zase zpět do Egypta, přesně za šest hodin.“

Když dvořané spatřili zadek krále těžce potlučený velkým výpraskem, otevřeli svá ústa s hlasitým výkřikem.

Král Mencheperre Siamon měl knihovníka, jemuž říkali Hor, syn Panešův; byl to velice učený muž. Přistoupil ke králi a hlasitě zvolal: „Můj velký pane, to jsou čáry ethiopské. Jako že žije tvůj duch, přivedu je do tvých žalářů a na tvé popraviště.“

Král mu řekl: „Pospěš si kvůli mně, nedopusť, aby mne zase v noci zavlekli do Černošské země!“

Knihovník Hor, syn Panešův, se ihned vrátil, přinesl své svítky a své amulety ke králi, odříkal nad ním čarovná říkadla a navázal mu amulety, aby se ho ethiopské čáry nemohly zmocniti.

Pak odešel od krále, vzal své zápalné a tekuté oběti, vstoupil na palubu člunu a bez meškání doplul do Chmunu, odebral se do chmunského chrámu, vykonal své tekuté a zápalné oběti před velkým bohem Thovtem, devětkrátě velkým pánem Chmunu, a modlil se k němu, řka: „Obrat' ke mně svůj obličej, Thovte, můj pane, a nedopusť, aby Ethio-pové pokořili Egypt před zemí černochoů! Ty jsi to, jenž jsi stvořil čáry, ty jsi to, jenž jsi do výše vyzvedl nebe, pevně usadiv zemi a podzemí, a dav jim bohy a hvězdy.

Kéž se dovím, jak zachrániti krále před čárami ethiopskými!“

Pak se Hor, syn Panešův, uložil v chrámu k spánku, a zdál se mu oné noci sen, že postava velikého boha Thovta s ním mluvila, řkouc: „Nejsi-li ty Hor, syn Panešův, knihovník krále Mencheperrea Siamona? Až nastane zítra ráno, jdi do knihovny chmunského chrámu, a najdeš tam zavřenou a zapečetěnou skříň. Otevři ji, a najdeš v ní skříňku, ve které jest svitek papyru, který jsem popsal svou vlastní rukou. Vyjmi jej ven, opiš jej, a ulož jej zase na jeho místo. Je to čarodějnický svitek, který mne vysvobodil z rukou nepřátel; on poskytne ochranu i králi a zachrání ho před čárami ethiopskými.“

Hor, syn Panešův, se probudil ze sna, když v něm toto spatřil, a pochopil, že to byla slova boží, a učinil všechno tak, jak mu to ve snu bylo řečeno. Pak se, nemeškaje, odebral ke králi a zhotovil mu psaný amulet.

Když nastal druhý den, přitáhly v noci čáry Hora, syna Černoščina, do Egypta ke králi, ale vrátily se zase hned nazpět k Velkému Býku, protože se nemohly zmocniti krále pro amulety a čáry, jimiž ho opatřil knihovník Hor, syn Panešův.

Když nastalo jitro toho dne, vypravoval král Horovi, synu Panešovu, všechno, co spatřil v noci i o návratu ethiopských čárů, když se ho nemohly zmocniti.

Hor, syn Panešův, si dal přinésti množství čistého vosku, zhotovil nosítka s čtyřmi nosiči, odřikal nad nimi čarovné říkadlo, dal jim dech, učinil je živými a nařídil jim: „Půjdete v noci do Černošské země, odnesete Velkého Býka do Egypta ke králi, a až se mu vysází pět set ran karabáčem, odnesete ho zase zpět do Černošské země, přesně za šest hodin!“

Odpověděli: „Ano, nic neopomeneme.“

Čáry Hora, syna Panešova, se vznesly pod mraky nebe, a neotálejíce, dorazily v noci do Černošské země, zmocnily se Velkého Býka, odnesly ho do Egypta, vysázely mu pět set ran karabáčem před králem, a odnesly ho zase zpět do Černošské země přesně za šest hodin.«

Toto vypravoval Siusire před králem a jeho knížaty a vojsko egyptské naslouchalo jeho řeči. Pak řekl: „Hněv tvého boha Amona padniž na tebe, ethiopský nepříteli! To, co jsem řekl, není-li totéž, co jest napsáno v tomto dopisu?“

Ethiop, skloniv svou hlavu k zemi, odpověděl: „Pokračuj ve své řeči! Všecko, co jsi řekl, je totéž, co jest napsáno v tomto dopisu.“ —

Siusire vypravoval dále: »Když Velký Býk Černošské země byl dovečen nazpět do Černošské země přesně za šest hodin, a když byl složen na svém místě, lehl si.

Ráno vstal, jsa velice potlučen výpraskem, kterého se mu v Egyptě dostalo, a řekl svým dvořanům: „Co mé čáry učinily egyptskému králi, učinily čáry egyptského krále zase mně. V noci mne zavlékly do Egypta, vysázely mi pět set ran karabáčem před egyptským králem, a pak mne zase odnesly nazpět do Černošské země.“

Obrátil svůj zadek k svým šlechticům, a oni otevřeli svá ústa s hlasitým výkřikem. Pak poslal vladař pro Hora, syna Černoščina, a když ho přivedli, řekl mu: „Hněv mého boha Amona, merojského býka, padniž na tebe! Půjdeš k Egyptanům a přičiň se, ať spatřím, co učiníš, abys mne vyprostil z rukou Hora, syna Panešova!“

Když nastala noc druhého dne, snesly se čáry Hora, syna Panešova, do Černošské země, odnesly Velkého Býka do Egypta, vysázely mu pět set ran karabáčem před králem, a zanesly ho nazpět do Černošské země přesně za šest ho-

din. To se dělo Velkému Býku po tři dni, a ethiopské čáry ho nemohly vysvoboditi z rukou Hora, syna Panešova.

Velký Býk velice trpěl, i dal si přivesti Hora, syna Černoščina, a řekl mu: „Běda tobě, nepříteli Ethiopů! Ty jsi způsobil, že jsem byl chycen od Egyptanů, a nemohl jsi mne vyprostiti z jejich rukou. Jako že žije můj bůh Amon, býk merojský, neochráníš-li mne před čarovným člunem Egyptanů, dám ti připraviti zlou smrt, která ti bude dlouhá.“

Hor, syn Černoščin, odpověděl: „Velký Býku, můj nejvyšší pane! Pošli mne do Egypta, ať spatřím, kdo tam čaruje; budu čarovati proti němu, a dám mu poznati trest, který bude vytrpěn od něho.“

Hor, syn Černoščin, byl propuštěn od Velkého Býka, a odebral se na místo, kde se zdržovala jeho matka Černoška.

Otázala se ho: „Proč jsi ke mně přišel, můj synu?“

Odpověděl jí: „Čáry Hora, syna Panešova, přemohly mé čáry, odvelekly Velkého Býka do Egypta, vysázely mu pět set ran karabáčem před egyptským králem a odvelekly ho zase nazpět do Černošské země. To se přihodilo třikráte. Král se na mne velice rozhněval a řekl mi: „Běda tobě, nepříteli Ethiopů! Ty jsi způsobil, že jsem byl chycen od Egyptanů, a nemohl jsi mne vyprostiti z jejich rukou. Jako že žije můj bůh Amon, býk merojský, neochráníš-li mne před čarovným člunem Egyptanů, dám ti připraviti smrt, která ti bude dlouhá!“

Odpověděl jsem mu: „Velký Býku, můj nejvyšší pane! Pošli mne do Egypta, ať spatřím, kdo tam čaruje proti mně; budu čarovati proti němu a dám mu poznati trest, který bude vytrpěn od něho!“

Jeho matka Černoška mu řekla: „Bud' opatrný, můj synu! Půjdeš-li do Egypta, čarovat v něm, střež se před

Egyptřany! Nemůžeš zápasiti s nimi, abys nebyl chycen od nich, a aby ses již nikdy nevrátil do Černošské země!“

Odpověděl jí: „K ničemu není to, co pravíš! Nemohu nejíti do Egypta a nečarovat v něm.“

Jeho matka Černoška mu řekla: „Když již je tomu tak, že půjdeš do Egypta, urči nějaká znamení mezi mnou a sebou, abych mohla přijíti, kdybys byl chycen, a podívati se, nemohla-li bych tě zachrániti.“

Řekl jí: „Kdybych byl chycen, pak — až bys pila a jedla — voda nabude barvy krve před tebou, pokrmy, které budou před tebou, nabudou barvy krve, i nebe nabude barvy krve před tebou.“

Když Hor, syn Černoščin, určil znamení mezi sebou a svou matkou, pustil se do Egypta, polknuv čáry, a prošel jej od země, kterou stvořil Amon, až do Memfi, na místo, kde se zdržoval král, pátraje po tom, kdo čaruje v Egyptě. Přišel na nádvoří před krále a promluvil mohutným hlasem, řka: „Hoj ty, kdo čaruješ proti mně na nádvoří u krále, a na něhož se dívá egyptské vojsko! Písaři domu života, který jsi očaroval ethiopského vladaře tím, že jsi ho zavlekl do Egypta proti mé vůli!“

Když to řekl, Hor, syn Panešův, stoje na nádvoří před králem, zvolal: „Hoj, ethiopský nepříteli, nejsi-li ty Hor, syn Černoščin, jehož jsem zahnal ze zahrady Reovy i s tvým egyptským soudruhem, který byl s tebou? Kéž byste se byli pohroužili do vody nebo se byli zřítili do hor na východ od Onu! Nedopustilo-li se tvé srdce zpupnosti, že jsi dal spráskati zadek krále, svého nejvyššího pána, před vládařem? A nepřišel-li jsi do Egypta, řka: „Není-li tu ten, kdo čaruje proti mně? Jako že žije Atum, pán Onu, egyptští bozi tě sem přivedli, aby tě potrestali ve své vlasti. Vzchop se! Jdu na tebe!“

Když Hor, syn Panešův, domluvil, Hor, syn Černoščin, mu odpověděl: „Není-li to ten, kdo čaroval proti mně, a jehož naučím řeči šakalí?“

Ethiopský župan provedl čarodějnický kousek: dal vzejít ohni na nádvoří. Král i egyptská knížata volali hlasitě, řkouce: „Pospěš k nám, knihovníku Hore, synu Panešův!“

Hor, syn Panešův, přečetl stranu textu, a způsobil, že nebe spustilo jižní dešť na oheň, takže byl ihned uhašen.

Ethiop provedl jiný čarodějnický kousek: vytvořil velký bouřlivý mrak nad nádvořím, takže nikdo neviděl svého bratra ani svého druha.

Ale Hor, syn Panešův, odříkal čarovné říkadlo proti nebi, a způsobil, že přestalo býti stísněno zlým povětrím, v němž se ocitlo.

Hor, syn Černoščin, provedl zase jiný čarodějnický kousek: vytvořil velkou klenbu z kamene, která měla dvě stě loktů délky a padesát loktů šířky, nad králem a jeho knížaty, pokoušeje se odloučiti Egypt od krále a zemi zbaviti jejího nejvyššího pána. Král pohlédl k nebi, spatřil nad sebou kamennou klenbu i otevřel svá ústa s hlasitým výkřikem i s vojskem, které bylo na nádvoří.

Hor, syn Panešův, přečetl stranu textu, vytvořil čarovný papyrový člun, naložil na něj kamennou klenbu, a člun s ní odletěl na Velké jezero, velkou vodu egyptskou.

Ethiopský župan poznal, že nemůže s Egyptanem zápasiti i provedl čarodějnický kousek, aby ho Hor, syn Panešův, neviděl na nádvoří, s úmyslem, odejít do země černochoů, svého domova.

Hor, syn Panešův, odříkal nad ním čarovné říkadlo, odhalil ethiopy čáry, a způsobil, že král i egyptské vojsko, které stálo na nádvoří, vidělo ho v podobě dravého ptáka, chystajícího se odletět. Hor, syn Panešův, odříkal nad ním čarovné říkadlo, obrátil ho na záda, a nad ním stál lovec,

mající ostrý nůž v své ruce a chystající se způsobiti mu ohavnost.

Když se toto všecko stalo, znamení, která určil Hor, syn Černoščin, mezi sebou a svou matkou, všechna se jí ukázala. I nemeškajíc, vydala se do Egypta v podobě husy a zastavila se nad královským palácem, kejhajíc na svého syna, jenž byl v podobě dravého ptáka, a nad nímž stál lovec.

Hor, syn Panešův, pohlédl k nebi, spatřil Černošku v podobě, v níž byla, a poznal, že je to Ethiopka Černoška. I odříkal nad ní čarovné říkadlo, převrátil ji na záda, a nad ní stál lovec, jehož nůž se chystal přinésti jí smrt.

I zbavila se podoby, v níž byla, proměnila se v ethiopskou ženu a prosila: „Ne! Hore, synu Panešův, smiluj se nad námi, odpusť nám naše provinění! Dáš-li nám člun, nikdy již se nevrátíme do Egypta!“

Hor, syn Panešův, přísahal při králi a při egyptských bozích: „Nezruším své čáry, dokud mi neodpřísáhnete, že se již nikdy nevrátíte do Egypta!“

Černoška zdvihla svou ruku, že již nikdy nevejde do Egypta.

Hor, syn Černoščin, přísahal: „Tisíc pět set let nevkročím do Egypta.“

Hor, syn Panešův, zrušil své čáry, dal člun Horovi, synu Černoščinu, a jeho matce Černošce, a oni se vydali do země černochů, své vlasti.«

Toto vypravoval Siusire před králem, egyptské vojsko naslouchalo jeho řeči, jeho otec Setme viděl všecko, a hlava ethiopského župana byla skloněna k zemi.

Pak Siusire řekl: „Jako že žije tvůj obličej, můj velký pane, tento zde, jenž jest před tebou, jest Hor, syn Černoščin, o němž jsem toto vypravoval, jenž nelitoval toho, co kdysi učinil. Po tisíci pěti stech letech přišel znovu do Egypta, aby v něm čaroval.

Jako že žije velký bůh Usire, pán západní říše, u něhož odpočívám, jsem Hor, syn Panešův, jenž stojím před králem. Když jsem se dozvěděl v západní říši, že ethiopský nepřítel hodlá čarovati v Egyptě, a že v něm té doby není dobrého písaře a učeného muže, který by s ním mohl zápasiti, prosil jsem Usira v západní říši, aby mi dovolil znovu vyjít na zemi, aby nepokořil Egypt před zemí černochů. A bylo nařízeno Usirem, aby mi bylo dovoleno vyjít na zemi.

Procitl jsem a vstoupil jsem do zárodku, abych našel králova syna Setma na poušti Onské nebo na poušti Memfiské, a vyrostl jsem v keř melounů s úmyslem, znovu vstoupiti do těla, naroditi se na zemi a čarovati proti tomuto ethiopskému nepříteli, jenž stojí na nádvoří.“

Pak Hor, syn Panešův, maje podobu Siusira, provedl čáry proti ethiopskému županu, obklíčil ho ohněm, a on ho ztrávil uprostřed nádvoří, a král se na to díval s knížaty i s egyptským vojskem.

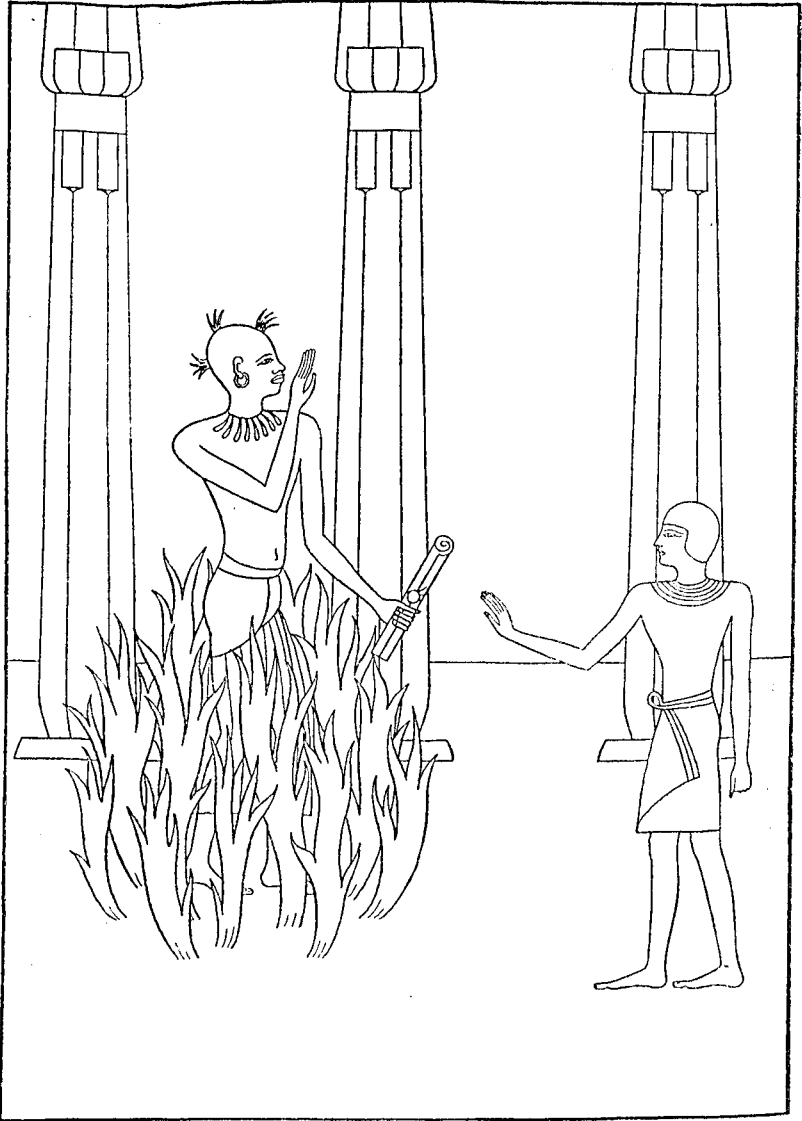
Pak Siusire zmizel jako stín před králem a svým otcem Setmem, takže ho již nespatriili.

Král i jeho šlechtici se velice divili tomu, co spatřili na nádvoří a řekli: „Není tak dobrého písaře a učeného muže, jako byl Hor, syn Panešův, a nikdy již po něm nebude takového.“

Setme otevřel svá ústa s hlasitým výkřikem, když Siusire zmizel jako stín, takže ho neviděl.

Král se zdvihl na nádvoří, jsa v zármutku nad tím, co viděl, a nařídil, aby byla učiněna všecka opatření pro Setma, aby se probral z bolesti pro svého syna Siusira, a aby se vzpružilo jeho srdce.

Když nastal večer, Setme odešel do svého domu, jsa velice zarmoucen, lehl si, a Mehveschet si lehla k němu, a po-

čala oné noci oplodňujícím mokem od něho. Neomeškavši se, porodila chlapce, jemuž bylo dáno jméno Vesermenthor.

Setme nikdy nepřestal konati zápalné a tekuté oběti duchu Hora, syna Panešova.

*

To jest konec této knihy, kterou napsal — — — — —.